

kompetence, Folketinget har, og som ikke nødvendiggør, at vi spørger befolkningen, om undtagelserne skal ændres – ikke bliver præget af den mangel på folkelig opbakning og den mangel på demokratisk kontrol, som man med rette har indtryk af præger det samarbejde, som vi har i Europa. Jeg vil endda bruge det kraftige ord, den folkelige krise, som omgiver dette samarbejde, og det må nu høre op.

Dér vil jeg i al beskedenhed sige, at vores måske med danske øjne traumatiske oplevelser omkring afstemningerne i 1992 og 1993 – med al respekt for venlig dansk beskedenhed – har været med til at sætte en ny dagsorden for den debat; det ved vi godt. At vi så har fundet det endelige mål og den endelige løsning på det i Danmark, skal jeg slet ikke prøve på at bilde nogen ind; det har vi selvfølgelig ikke. Men vi har været med til med styrke at sætte dette punkt på dagsordenen. Så det er også vores håb for den kommende grundige offentlige debat, vi skal have, at man vil fastholde det her på dagsordenen, og at der måske kan findes frem til løsninger, som vi kan være glade for alle sammen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Når man hører hr. Bjørn Elmquists indlæg, kan man jo egentlig undre sig over, hvorfor Det Radikale Venstre ikke kan stemme for Enhedslistens forslag om motiveret dagsorden, for punkt for punkt er hr. Bjørn Elmquist jo i virkeligheden enig i det indhold, som er i dagsordenen. Anderledes kunne man ikke høre det. Men det jo da også muligt, at det i virkeligheden ikke er Det Radikale Venstre, som har blokeret for, at man kunne skabe en enighed på det grundlag. Det kan være, det er andre regeringspartier, der bærer ansvaret; det vil jeg såmænd næsten tro i den her sag.

Jeg synes, det er meget positivt, at hr. Bjørn Elmquist kommer med en melding, som i realiteten indeholder punkt for punkt, hvad der står i vores dagsorden. Men så kommer problemet: Hvorfor vil man så, når man nu er enig – faktisk punkt for punkt – ikke vedtage den? Ja, det kan jo være, fordi man i virkeligheden ikke ønsker at blive pålagt det forhandlingsmandat, det nulmandat til topmødet nu her i december. Det kan jo være, fordi Socialdemokratiet og regeringen og udenrigsministeren ønsker at have en mulighed for på topmødet i december at bevæge sig nogle skridt længere efter salamimetoden hen i retning af yderligere unionskridt. Det kan jo

være derfor, man ikke vil være med til at nedfælde det i en dagsorden, som hr. Bjørn Elmquist og jeg tilsyneladende er enige om. Jeg er bange for, at det er dér, det ligger, og jeg vil i hvert fald følge sagen videre i Europaudvalget og kræve, at vi får en klar mandatfremlæggelse fra regeringens side, således at det, som ikke bliver afgjort i dag, i hvert fald kommer frem i Europaudvalget i form af en meget præcis mandatfremlæggelse dér forud for topmødet. Jeg vil stadig væk kæmpe for, at vi får det mandat, det grundlag, som hr. Bjørn Elmquist henviser til at vi er enige om, og som ikke må overskrides, nemlig det, der lå ved folkeafstemningen den 18. maj 1993. Jeg er bange for, at når man ikke vil følge vores dagsorden, selv om hr. Bjørn Elmquist jo i realiteten er enig i det meste af den, så er det, fordi man i virkeligheden skrider, og at man i virkeligheden ikke kan stå inde for det, man siger.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

I formiddags var jeg under nogle korte bemærkninger inde på, hvorfor vi ikke synes, at det dagsordensforslag, som er fremsat af hr. Keld Albrechtsen, er perfekt; lad mig sige det på den måde. For jeg har jo været inde på, at der er elementer i det, som er helt i orden. Jeg har talt om, at en opfordring fra Folketinget til de politiske partier er noget, der falder uden for det, vi normalt plejer at lade Folketinget komme med. Den virker lidt besynderlig.

Så ned til pindene. Pind 1 har jeg været inde på, bl.a. med citatet fra udenrigsministerens redegørelse. Pind 2 har jeg talt om, og pind 3 synes jeg har en lidt for strikte udformning. Der står ordret: » – samt på EU-topmødet i december 1994 at meddele de øvrige EU-lande, at den danske regering vil afvente resultatet af den offentlige debat i Danmark i første halvår af 1995, før den vil udtale sig« – før den vil udtale sig – »om de spørgsmål, som skal drøftes på EU-regeringskonferencen i 1996.«

Det synes jeg er et pålæg at give en regering, nogle regeringsrepræsentanter, nogle ministre, der skal deltage i forhandlingerne her. »At udtale sig« – det går ud over det påkrævede; det er meget, meget svært, at man i den grad skal have mundkurv på. Hvis der så havde stået: binde sig eller sådan noget, så var det en anden snak.

Så har hr. Keld Albrechtsen selv været inde på, hvad der så er den normale procedure. Dér finder jeg yderligere et argument for at stemme